

Sygn. akt VIII C 863/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia: 9 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia -Śródmieścia Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Anna Martyniec**

Protokolant: **Karolina Szewczyk**

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2015 r. we Wrocławiu sprawy

z powództwa **sp. z o.o. (...)z siedzibą w K.**

przeciwko **M. O.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej M. O.na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w K.kwotę 49,26 zł (czterdzieści dziewięć złotych dwadzieścia sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 września 2013 r. do dnia zapłaty;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 20,87 zł tytułem zwrotu kosztu procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 września 2013 r. strona powodowa (...) z siedzibą w K., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej M. O.kwoty 252,17 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 września 2013 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż w drodze umowy cesji z dnia 28 marca 2013 r. nabyła od (...) Sp. z o.o. w W.wierzytelność wobec pozwanej z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych. Podała, iż pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. w W.umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych świadczonych i rozliczanych w ramach konta klienta o numerze (...). Na podstawie zawartej umowy wystawione zostały następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 3 grudnia 2011 r., opiewająca na kwotę 175,32 zł,
- nr (...) z dnia 3 stycznia 2012 r., opiewająca na kwotę 31,20 zł.

Na kwotę żadaną pozwem składa się kwota 206,52 zł tytułem niezapłaconych faktur oraz kwota 45,65 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dniu wymagalności poszczególnych faktur do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

W dniu 17 grudnia 2013 r. w niniejszej sprawie wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, od którego pozwana skutecznie wniosła sprzeciw, w związku z czym nakaz zapłaty utracił moc, a sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia – Śródmieścia.

W sprzeciwie wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, iż nie otrzymała faktur nr (...) z dnia 3 grudnia 2011 r. oraz nr (...) z dnia 3 stycznia 2012 r. Wskazała, iż w dniu 11 lipca 2012 r. umowa z tym samym operatorem została przedłużona, i na jej koncie klienta nie było żadnych obciążeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 11 grudnia 2009 r. pozwana zawarła z (...) Sp. z o.o. w W.umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, dla numeru (...). Umowa została zawarta na okres 24 miesiące, w ramach promocji One P. P.(24). Na jej podstawie pozwana zobowiązała się do uiszczania co miesiąc abonamentu w wysokości 40 zł.

W regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych wskazano, iż opłaty za usługi i inne opłaty należne zgodnie z umową określone są w rachunku telekomunikacyjnym wystawionym przez operatora w okresach rozliczeniowych (§ 12 ust. 1). Rachunki telefoniczne miały być dostarczane listem zwykłym albo, po uprzednim wprowadzeniu usługi przez operatora i pod warunkiem uprzedniego złożenia przez abonenta takiego oświadczenia w przedłożonej przez operatora formie, udostępniane w sposób umożliwiający ich wydrukowanie przez sieć Internet (§ 12 ust. 4). W razie nieotrzymania rachunku telekomunikacyjnego w terminie, w którym rachunek był zwykle doręczany abonentowi, abonent powinien zawiadomić o tym niezwłocznie operatora, jednak nie później niż w terminie 14 dni. Niedostarczenie przez operatora rachunku telekomunikacyjnego nie zwalniało od obowiązku terminowego uregulowania należności wobec operatora (§ 12 ust. 5).

Dowód:

- Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 40;
- Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych przez (...) sp. z o.o. dla abonentów k. 41-42;
- Oferta promocyjna „One P. P. dla abonentów” k. 43-46.

Na podstawie zawartej umowy wystawione zostały następujące faktury VAT:

- w dniu 3 grudnia 2011 r. faktura nr (...), opiewająca na kwotę 175,32 zł, wystawiona tytułem opłat za okres od 1 listopada 2011 r. do 30 listopada 2011 r. oraz abonamentu za okres od 1 grudnia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., której termin płatności przypadał na dzień 19 grudnia 2011 r.;
- w dniu 3 stycznia 2012 r. faktura nr (...), opiewająca na kwotę 31,20 zł, wystawiona tytułem opłat za okres od 1 grudnia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r., której termin płatności przypadał na dzień 17 stycznia 2012 r.;

Dowód:

- Faktura VAT nr (...) k. 53-55;
- Faktura VAT nr (...) k. 56-58.

W dniu 3 listopada 2011 r. pozwana zgłosiła (...) Sp. z o.o. w W.rezygnację z umowy.

Pismem z dnia 12 czerwca 2012 r. (...) sp. z o.o. (...) poinformowała pozwaną, iż umowa dla numeru (...) zostanie rozwiązana z dniem 11 lipca 2012 r. z zachowaniem okresu wypowiedzenia, a wraz z rozwiązaniem umowy nastąpi automatyczne przeniesienie dotychczasowego numeru telefonu do oferty P. F..

Dowód:

- Pismo z dnia 12 czerwca 2012 r. k. 6;
- Potwierdzenie zarejestrowania zgłoszenia k. 92.

W dniu 28 marca 2013 r. strona powodowa zawarła z (...) Sp. z o.o. w W.umowę sprzedaży wierzytelności, na podstawie której nabyła przysługującą temu podmiotowi względem pozwanej wierzytelność z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych.

Dowód:

- Umowa sprzedaży wierzytelności k. 35-39.

Pismem z dnia 3 września 2013 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 250,19 zł.

Dowód:

- Pismo z dnia 3 września 2013 r. k. 23.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

Strona powodowa wywodziła swoje roszczenie z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.oraz z faktu nabycia wynikającej z niej wierzytelności w drodze umowy przelewu.

Pozwana wносиła o oddalenie powództwa, podnosząc, iż nie otrzymała faktur wskazanych w pozwie, a ponadto uregulowała wszystkie należności wobec operatora usług telekomunikacyjnych. Zakwestionowała również wysokość żądanej pozwem kwoty.

W sprawie bezspornym było, iż pozwaną oraz (...) Sp. z o.o. w W.łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy sprowadzało się do ustalenia, czy pozwana jest zobowiązania do zapłaty kwoty, na jaką opiewają przedłożone wraz z pozwem faktury.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w ocenie Sądu brak było podstaw do przyjęcia, iż pozwana wywiązała się w całości z obowiązku świadczenia wobec (...) Sp. z o.o. w W.. Dowodu na tę okoliczność nie mogło bowiem stanowić pismo operatora z dnia 12 czerwca 2012 r., dotyczące rozwiązania umowy i przeniesienia numeru do oferty na kartę w P.. Z dokumentu tego bowiem nie wynika, iż pozwana w tej dacie nie posiadała żadnych zobowiązań z tytułu świadczonych usług, sam zaś fakt przeniesienia numeru do innej oferty tej okoliczności nie przesądza. Pozwana w celu wykazania prawdziwości swych twierdzeń powinna była przedłożyć potwierdzenia uiszczenia należności za przedmiotowy okres, jednakże tego nie uczyniła.

Wskazać przy tym należy, iż Sąd uwzględnił zarzut pozwanej, że nie otrzymała faktur objętych pozwem. Strona powodowa nie zdołała bowiem udowodnić, aby dokumenty te były pozwanej doręczone. Według jej twierdzeń, były one wysyłane listami zwykłymi, a więc brak było potwierdzenia ich wysłania czy też odbioru. Jednocześnie, zdaniem Sądu, zapis w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych, że niedostarczenie przez operatora rachunku telekomunikacyjnego nie zwalniało od obowiązku terminowego uregulowania należności wobec operatora (§ 12 ust. 5) – stanowił klauzulę abuzywną. Zgodnie z przepisem art. 385¹ k.c., postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to jednak postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. W odniesieniu do przedmiotowego postanowienia umownego nastąpiło łączne spełnienie przesłanek, koniecznych do uznania konkretnego postanowienia za niedozwolone postanowienie umowne, tj.: umowa została zawarta z konsumentem, postanowienie umowy nie zostało uzgodnione indywidualnie i przede wszystkim – postanowienie to kształtowało prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a nadto - jednoznacznie sformułowane postanowienie nie dotyczyło głównych świadczeń stron.

Sąd zważył, że istotą dobrych obyczajów, do których odwołuje się przytoczony wyżej przepis art. 385¹ k.c., jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka, wskutek czego sprzeczne z nimi są działania wykorzystujące m.in. niewiedzę, brak doświadczenia drugiej strony, naruszenie zasady równorzędności stron. Przez „interesy konsumenta” należy natomiast rozumieć nie tylko interesy ekonomiczne, lecz również dyskomfort, spowodowany takimi okolicznościami, jak strata czasu, naruszenie prywatności, doznanie zawodu, niedogodności organizacyjne, wprowadzenie w błąd, nierzetelność traktowania. A zatem rażące naruszenie interesów konsumenta zachodzi w razie istotnej i nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków na jego niekorzyść. Wskazówkę co do właściwego wyważenia interesów obu stron stosunku prawnego stanowią dyspozytywne przepisy prawa, które kształtują model sprawiedliwego (słusznego) rozdziału praw i obowiązków stron związanych stosunkiem umownym (vide System prawa prywatnego. Prawo zobowiązań – część ogólna. Tom 5 pod red. E. Łętowskiej, W-wa 2006, s. 662-664). Niewątpliwie zastrzeżenie umowne stanowiące, że niedostarczenie przez operatora rachunku telekomunikacyjnego nie zwalnia od obowiązku terminowego regulowania należności wobec operatora, narusza tę równowagę interesów obu stron, godząc rażąco w pozycję konsumenta. Na należności wobec operatora składają się bowiem nie tylko stałe opłaty miesięczne (abonament), ale również odpłatność za świadczone w ciągu miesiąca usługi, której wysokość uzależniona jest od ilości tych usług (wykonanych połączeń, wysłanych sms-ów, transmisji danych) i naliczana przez operatora po upływie okresu rozliczeniowego. Zatem bez tego wyliczenia i informacji od operatora, abonent nie ma wiedzy o wysokości należności za dany okres rozliczeniowy. Obciążenie go w takiej sytuacji obowiązkiem terminowego regulowania płatności i konsekwencjami związanymi z opóźnieniem (odsetkami) – godzi w dobre obyczaje i rażąco narusza interesy konsumenta.

Powyzsza kwestia nie miała jednak znaczenia dla oceny zasadności powództwa w zakresie kwoty 40 zł żądanej tytułem abonamentu za okres od 1 grudnia 2011 r. do 31 grudnia 2011 r. Była to bowiem stała opłata miesięczna, której wysokość została określona w umowie (w warunkach promocji) i umowa przewidywała również okres rozliczeniowy: 1 – ostatni dzień miesiąca. Tym samym obowiązek uiszczenia co miesiąc tej opłaty ciążył na pozwanej, niezależnie od tego, czy otrzymała fakturę oraz z jakiej ilości usług skorzystała. W ocenie Sądu brak jednakże było podstaw do zasądzenia na rzecz strony powodowej dalszej kwoty żądanej pozwem, albowiem wobec podniesionych przez pozwaną zarzutów, zobowiązana ona była udowodnić, iż w istocie usługi objęte fakturami VAT były na rzecz pozwanej świadczone. Z obowiązku tego strona powodowa się nie wywiązała, ograniczając się jedynie do przedłożenia skanów przedmiotowych faktur, umowy oraz regulaminu. Przedstawione przez stronę powodową niepodpisane faktury VAT nie mogły stanowić dowodu na tę okoliczność. Nawet gdyby były one opatrzone podpisem, stanowiłyby jedynie dokumenty prywatne i jako takie stanowiłyby jedynie dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie o określonej w nich treści (art. 245 k.p.c.), a nie tego, że miały miejsce podane w nich fakty. Z przedłożonej zaś umowy oraz regulaminów wynika jedynie, iż pozwana zobowiązana była do zapłaty co miesiąc kwoty 40 zł tytułem abonamentu. Strona powodowa nie przedłożyła żadnych dalszych dowodów, jak choćby wykazów połączeń czy transmisji danych. Dlatego też Sąd zasądził na rzecz strony powodowej tylko abonament objęty fakturą z dnia 3 grudnia 2011 r., gdyż faktura z dnia 3 stycznia 2012 r. obejmowała jedynie należności za inne usługi.

Sąd za zasadne uznał także żądanie strony powodowej w zakresie skapitalizowanych odsetek ustawowych liczonych od kwoty należnego abonamentu od dnia 20 grudnia 2011 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu. Dlatego też Sąd zasądził na rzecz strony powodowej kwotę 9,26 zł.

Orzeczenie w zakresie odsetek znajduje podstawę w art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt III sentencji wyroku znajduje oparcie w art. 100 zd. 1. k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Strona powodowa żądała zasądzenia od pozwanej kwoty 252,17 zł, z czego zasądzona została jedynie kwota 49,26 zł, stwierdzić zatem należy, iż strona powodowa wygrała sprawę w 19,5 %. Strona powodowa poniosła koszty w łącznej wysokości 107 zł, na które składała się kwota 30 zł tytułem opłaty od pozwu oraz kwota 77 zł tytułem

kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, pozwana natomiast nie poniosła żadnych kosztów. Po stosunkowym rozliczeniu kosztów stronie powodowej należy się zwrot kosztów w wysokości 20,87 zł ($107 \times 0,195 = 20,87$ zł), dlatego też Sąd zasądził taką kwotę od pozwanej na rzecz strony powodowej.